

24.

Τῆς νέας ὄμως ἡ ψυχὴ, ἰκέτιδος ἀθλίας,
 Οὐδ' εἰς τὸν οὐρανὸν πετᾷ, οὐδ' εἰς τὴν γῆν ἐμμένει,
 Ἄλλ' ἀπλαῖνται μεταξύ δεινῶς κυκλινομένη,
 Εἰς πόθους ἐκδικήσεως, εἰς σπαραγμοὺς καρδίας.
 Τὸ ἔρ της τὸ εἰκοστὸν ἐμάραναν ἡ λύπη
 Καθὼς τὸ πνεῦμα τοῦ λίθου τὸν νάρκισσον μαραίνει,
 Ἄλλ' ἔτι σώζονται ἄβροϊ τῆς καλλονῆς οἱ τύποι,
 Ἐρθάρη μόνον ἡ χροιά, ἡ χάρις διαμένει.

25.

Ὅπλων ἀκούεται λαγῆ καὶ θόρυβος βημάτων·
 Εἰς τὸν ναὸν ἀρματωλὸς εἰσέρχεται αἶφνης γέρον,·
 Εὐθὺ καὶ ἀταπεινωτὸν τὸ μέτωπόν του φέρων
 Καὶ ἀνοικτὸν τὸ στήθος του τὸ λάσιον προτάττων.
 Ἐστάθη τῆς ἰκέτιδος ἐγγύς. Εἶναι ἀγρία
 Ἡ προτομὴ δεικνύουσα παθῶν ἀνεμοζάλην
 Καὶ κρέματα ἡ κόμη του καταλευκός, παχεῖα,
 Ὑπὸ τὸν πῆλον μ' ἐλιγμοὺς ἀναγομένη πάλιν.

26.

Γόνατος ἕως (1) ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους καταβαίνει,
 Τὴν βράχιν δὲ τοῦ μαχητοῦ ἡ ἀκωὴ ἐγγίζει.
 Ὡς νεανίας εὐτονον τὸ σῶμά του στηρίζει,
 Τὸ χρῶμα μόνον τῶν τριχῶν τὸ γῆρας του ἐμαραίνει.
 — Δέσπω, τῆ λέγει, τῆς νυκτὸς ἐμέσασάν τὰ σκότη,
 Εἶναι καιρὸς ν' ἀναπαυθῆς. Ἐστράφη τότε ἐκείνη
 Καὶ, Πάτερ, ἀποκρίνεται, ὁ πόνος δὲν ὑπνώττει,
 Οὐδ' ἡ ἐκδίκησις τὸν νοῦν ἀτάραχον ἀρίνει.

27.

Ἐξῆλθον ἐκ τῆς θέσεως τῆς ἱερᾶς ἐκείνης.
 Ἐντὸς τοῦ πύργου ποιά ἐκάθητο πρεσβυτής,
 Τοὺς εἰδ' ἐλθόντας κ' ἐμεινεν ἡ πενθηρὰ μορφή της
 Ἀσάλευτος, προδίδουσα τὴν πάλιν τῆς ὀδύνης.
 Διέστειλε τὰ χεῖλη του ὁ γέρον με πικρίαν
 Κ' ἐκάθησε, τὸ μέτωπον στηρίων ἐπ' ἀγκῶνος,
 Ἄλλ' εἰς τὴν κόρην δὲν τολμᾷ νὰ εἶπῃ λεῖψιν μίαν
 Παρήγορον τῆς κραταιᾶς ἐκείνης ἀλγηδόνος.

28.

— Ὁ Κίσσας, πάτερ, ὁ πιστός, ἐρώνησεν ἡ νέα,
 Εἰς τὸ λημέρι τῶν κλεπτῶν με κλέπτας φιλοῦται,
 Ἄλλὰ δὲν ἠλευθέρωσε τὸν Λαμπρινὸν μας, οὔτε
 Ἐφόνευσε τὸν συγγερὸν τοῦ Κέντρου μου φονέα!
 Τίνα ποτήρια πικρά, γονεῖς μου τεθλιμμένοι,
 Ἡ μοῖρα παρεσλεύαζεν εἰς τὸ βαθύτατον γῆρας;
 Εἰς τὸ λημέρι δέξιμος ὁ Λαμπρινός σες μένει
 Κ' ἐγὼ νεύουμφορ φορῶ τὸ ἔνδυμα τῆς χήρας —

29.

Ἐστράπη αἶφνης ἀλλαχοῦ ὁ φλογισμένος νοῦς της
 Καὶ μετ' ὀλίγον ἤγειρε τὸ μέτωπον ὀργίλη
 Κ' ἐνώ τὰ μέλη ἔτρεμον κ' ἐσπάρασσον τὰ χεῖλη,
 Σπινθῆρες ἐξεχύνοντο ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς της.

(1) Ὡς τὸ θεὸς ὡς, αὐτῶν κέρει κτλ. τῶν ἀργαίων.

— Πάτερ, τοῦ Κέντρου ἡ ψυχὴ εἰς ἔρημον γωνίαν,
 Εἰς χῶματ' ἀλιθάνωτα, βαρυαλγῆς στενάζει·
 Ὡς πότ' ἐδῶ μεμφίμορον τελοῦμεν θρηνηθῆναι;
 Ἄς σπεύσωμεν ἐκδικηταί, τὸ αἷμά του φονάζει!

30.

Δὲν ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ του
 Ἐξέφραζον τὸ αἶσθημα τοῦ ἄλγους τοῦ καιροῦ
 Κ' ἐφαίνεται ὡς ἀνέλεγεν ἡ λυπηρὰ μορφή του,
 Ὁ Λαμπρινὸς εὐρίσκειται εἰς δυσχας θυρίου!

31.

Εἰσέδουσαν εἰς τοὺς μυχοὺς ἐκείνη τῆς ψυχῆς του
 Κ' ἐστράφη τὴν μητέρα της προσθλιέπουσα με πόθον
 Ἡ μήτηρ μένει σιγηρὰ, ὁ δακτυλὸς της μόνον
 Ἐδείκνυε μ' εὐσιβειαν τὸ δῶμα τοῦ Ὑψίστου.
 . . . Βηματισμὸς διέκοψε τὴν σιωπὴν τὴν κρίαν.
 Μονόφθαλμὸς τις χωρικός, ἐξάφνης προχωρήσας,
 Εἰσέρχεται με βίαν.

— Ἡγέτα τῶν ἀρματωλῶν, σέ χαιρετᾷ ὁ Κίσσας.

32.

Τὴν νύκτ' αὐτὴν, πρὸ τῆς σύγγης, ὁ Φῶτος καταβάντων
 Εἰς τῆς Δεσποίνης τὸν ναὸν, τῆς λίμνης σου πληθύνων
 Σπεύσον τὸ βῆμα· ἔταξε ν' ἀνάσῃ ἐν κηρίων·
 Τοῦ λόγου τὴν ἀλήθειαν αὐτ' ἡ σφραγὶς ἐμαραίνει
 Καὶ τὴν σφραγίδ' αὐτοῦ λαβὼν ἐσκίρτησεν ὁ γέρον
 — Ὁ Λαμπρινός; — Μὴ μεριμνᾷς, ποσῶς
 [κινδυνεύει]

Κ' ἐξῶ τὸ βῆμα φέρων

Ἀπὸ τὸν πύργον ἀστραπῆς ταχύτερος κατέβη.

33.

Ὁ πύργος, ἔπου πρότερον ἐζῶν ζωὴν ἁγίαν
 Οἱ δούληνοι πρὶν συμφορᾶς διπλῆς τοὺς εὐθρῶν ὄντων
 Ὁ πύργος εἶναι φολέα ὀργῆς καὶ μίσους τώρα
 Καὶ ἀντηχοῦν οἱ τοῖχοι του ἀπὸ χαρὰν ἀγρίαν.
 Ἦ ὄπλον ὁ Χλωρός ἤρπασε κ' εὐθὺς εἰς νὸν κοιτῶν
 Σπεύδουσαν κληθέντες ἐνοπλοὶ, ἡ Δέσπω δ' ἐκλήθη
 Ἠγέρθη καὶ, σπαρασσάσα τὸν κολπωτὸν χιτῶνα,
 Εἰς εὐζῶνον ἀρματωλῶν ἀμέτως μεταβλήθη.

34.

Μὴ, ἀμυζῶν, ἐνδίδουσα εἰς τὴν ὀσμὴν τῆς λύσσης,
 Μὴ δρᾷται τ' ὄπλον τὸ βαρὺ, με ζῶνε πανοπλίαν
 Τὸ ἔχθος σου ἐπράχυνε τὴν ἀγαθὴν καρδίαν,
 Ἦ ἀγνά σου μέλη δι' αὐτὰ δὲν ἐπλασεν ἡ φύσις.
 Ἀτάραχος ἐγείρεται ἡ σιγηρὰ πρεσβυτής
 Κ' ἐνώ ἀθρόοι τὸν οὐδὸν ἐπάτουν οἱ ὀπλίται,
 Λόγους βραχεῖς ἀπηθύθουν ἡ πένθιμος φωνὴ της,
 — Ὁ Φῶτος εἶναι πονηρός, τὸν δόλον φεθῆθη!

35.

Ἄλλ' ἡ ὁμὰς τῶν μαχητῶν ἐξῆλθε ταχυτάτη
 Ὅπου τὸ πάθος μαινεται, ὁ λόγος ἐν ἰσχύει.
 Θειράποντες τὸν γέροντα ἀκολουθοῦν ἀνδρείοι
 Καὶ εἶναι τῶν ἀρματωλῶν ἡ Δέσπω δωδεκάτι